

Hoàng Ngân

Hạnh Phúc

Nhạc hiệu của đài vang lên.

Năm giờ.

Cả dãy phòng xôn xao lạ...

À! Phải rồi, hôm nay là chủ nhật.

Gấp gáp gì, ngủ cho đã, ngày của ta làm chủ mà. Nhỏ Hồng "nướng" dữ ha... chắc tối qua nó khóc nhiều. Tình yêu thật là...

Ừa, nhỏ Thúy lùn đi đâu rồi cà, giường trên trống trơn hè.

À... đi lễ nhà thờ ấy mà.

- Lạ Chúa! Chúa hãy giữ mãi mối tình thiêng liêng ấy.

- Ê, Lan ơi, cho mượn cái bàn ủi nghe...

Rõ to mồm. Đúng là giọng của cái Thư "gầm" chó ai. Cứ oang oác lên làm như người ta điếc vậy. Mới mở mắt đã phát hết volume lên rồi...

Tôi lại uể oải lấy cái bàn ủi ra, đưa cho nhỏ Anh Thư "gầm":

- Nè, rồi im dùm đi, người gì mà mồm to như trống.

Tôi lại leo vào giường đọc tiếp cuốn Nữ Sinh mới nhất. Hay quá, có mấy bài thơ hay táo tợn.

"Từ đây một mảnh tình riêng..."

Ai viết mấy câu ấy, sao đúng tâm trạng của ta vậy kìa.

Cả cái phòng này, hay nói "bao quát", "mở rộng thị trường" hơn, cả cái dãy ký túc xá nữ sinh viên khoa kinh tế K17 này chỉ có tôi, một mình tôi được vinh dự độc quyền treo bảng "cô đơn" mà thôi. Đôi khi tôi bực bội trước câu nói phũ phàng pha chút đùa cợt của bọn K19 phòng bên. Bọn họ nói:

- Lan bị Điệp xù...

Rồi:

- Cuộc tình Lan héo... Tôi đành ôm trọn mối tình câm.

- Lan, dậy... dậy... Ai kiểm mi kìa!

Thanh bước vội ra phía hành lang, cửa vừa khép. Tôi vội vàng như sắp nhận một điều gì cao quý từ trên trời rơi xuống.

Nắng lên cao.

Ánh nắng dát vàng trên nóc giảng đường. Cả vườn hoa trông công viên mi ni trước cửa thư viện cũng háo hức tỏa hương khoe sắc, ganh đua với chính Lan cô đơn, bằng những nụ cười trêu chọc.

- Ê, tụi bây ơi, ra coi Điệp chở Lan đi chùa kìa...

- Ý, nổi dây chuông lại hồ nào vậy... thí chủ?

- Xe xẹp bánh rồi ni cô ơi...

Mấy chục cặp mắt đổ dồn về phía tôi. Một chục "cái mở" xầm xì trước cảnh tượng Long chở tôi trên chiếc xe đòn dông màu mận chín.

oOo

Tôi không tin vào sự thật nữa, Long đến thật bất ngờ. Long làm tôi bàng hoàng, quên đi cái ngộ nhận là tôi cô đơn hồi sáng.

Long và tôi quen nhau trên một chuyến đò về Sông Đốc. Hè năm

ngoái, khi tôi về nhà nhỏ Hồng vui thích mấy ngày trên biển rừng Cà Mau.

Thời gian trôi êm.

Long lại trở về Sài Gòn tiếp tục học nốt bốn năm kiến trúc.

Tôi bước vào năm thứ hai, với bao nhiêu là kỷ niệm.

Long trở về lần này, sau khi thi cuối khóa. Long đem cho tôi niềm vui bất ngờ vô hạn.

Không ngờ Long còn nhớ đến tôi...

oOo

Trưa.

Tôi và Long vào nhà ăn tập thể. Dì Tư Be, chủ nhà nấu cơm tháng nhìn tôi dò xét. Hình như dì ấy cũng đặt câu hỏi "Lan cô đơn" này?

Không!

Tôi có một mối tình đẹp lắm chứ nào phải cô đơn. Bởi nó xuất phát từ trái tim đôn hậu của một con người hiền lành chất phát ở mảnh đất đầy tình người và biển rừng mênh mông nơi cuối trời Tổ quốc.

Sự cô đơn, đó chỉ là cái vỏ bề ngoài thôi. Chứ riêng tôi, vẫn ngạc nhiên trước những giấc ngủ cứ chập chờn khó tả.

Bữa cơm sinh viên toàn là...

Cũng chóng qua, chỉ còn lại những ánh mắt nhìn tôi lâu thật lâu, và những câu nói êm như gió của... hàng phi lao vẫn vui reo.

Mấy bụi hoa sao nhái vàng rực trước dãy nhà chắc có lẽ biết hết mọi điều.

Long là vậy.

Cái nắng gay gắt nhường chỗ cho cơn mưa trút nước. Mưa trắng xóa

cả sân bóng chuyển phía trước. Mưa giăng giăng, cả con đường ra cổng ngập nước. Long ngồi trong phòng tôi. Cảnh tượng bình thường của khu ký túc xá nữ đã quá quen với Long, bởi Long sống trong trường ở Sài Gòn như Lan thôi.

Nhỏ Hồng, nhỏ Thúy "lùn", nhỏ Thanh... cùng chui rút qua phòng bên.

Giang san bây giờ là của hai đứa.

Long chẳng biết nói gì, chỉ hỏi chuyện quê nhà, hỏi thăm tôi về việc học hành.

Anh rủ tôi tết sẽ về Sông Đốc, sẽ tắm biển ở cửa sông quê anh, sẽ ra bãi sạt sò, thụt cá thòi lòi... Rồi anh còn rủ tôi ở lâu lâu để đi tham quan Hòn Đá Bạc, Hòn Khoai. Ôi! Bao nhiêu là điều tôi chưa nghĩ ra... Anh, như đất rừng Cà Mau, dễ thương và khó quên quá.

Mưa cứ rì rào, rì rào.

Tôi chỉ gật đầu rồi cười. Anh nhìn tôi, suy nghĩ. Đèn đường ngoài giảng đường đã lên.

Anh nói lời giã từ với các bạn trong phòng tôi. Vì ngày mai anh phải trở lại trường để chờ kết quả. Khi nghỉ hè, anh sẽ về lần nữa. Anh còn hứa sẽ đãi cả phòng tôi một chiều chè bưởi.

- Anh mời Lan đi ăn chè trứng cút, Lan đừng từ chối nhe...

Anh rủ tôi, tôi háu hức vô cùng.

Lời nói của anh ngọt lịm. Lần này tôi sẽ cho bọn nữ sinh dãy ký túc xá này một trận "lát" mắt luôn.

Rồi đây bọn họ sẽ kháo nhau rằng:

- Nhỏ Lan vậy mà hạnh phúc.

- Con Lan bí mật quá hén, "giếm" kỹ ghê nơi...
- Ủ, Lan vậy mà còn mơ gì nữa, ai như nhỏ Hồng vậy, hạnh phúc đâu chả thấy, chỉ thấy toàn là nước mắt.
- Tao chỉ mơ ước như Lan thôi, nhiều ông đeo quá để rồi cuối cùng "đời tôi cô đơn... nên yêu ai cũng cô đơn..."

Gió thổi lá bay ven đường. Nước rút hẳn. Đường vẫn chưa khô. Tôi nghe từng hơi thở của anh. Ngồi trên đôn đông xe, tôi những tưởng cái êm như tôi chưa từng tận hưởng.

Đêm xuống thật êm đềm. Cái nóng của chén chè đậu làm tôi thẹn thùng hay vì lời anh nói?

Anh bảo rằng: "Lan hãy cố học, khi hai đứa ra trường chắc..."

Anh nhìn tôi, ánh mắt anh vui thật vui.

Tôi vội cúi xuống giấu đi cái hay hay trên má.

Chè nóng nóng...

Anh đưa tôi về phòng, để còn kịp trở về nhà người bạn trai cùng lớp với anh. Đêm lành lạnh.

Phố vắng người.

Một vài khách bộ hành vội vã đi về như sợ bóng đêm cướp đi bao dự tính lo toan.

Một chiếc xe lớn, đón công nhân vào ca đêm, họ hối hả lên xe, gọi nhau khe khẽ...

Chiếc cúp bóng lộn chở cặp nam nữ băng qua gió thổi, tóc tôi bỗng bồng bềnh, rồi...

Mùi khói xe hăng hắc...

- Lan...

Anh khẽ gọi, như sợ ai đó đánh động giây phút thiêng liêng nhất.

Tôi quay đầu lại...

Chiếc xe đèn đỏ của anh hình như chậm đi đôi chút...

Sương nhiều, nhưng không lạnh.

Hết

Sưu tầm ABCD

Sửa chính tả: SBC

Nguồn: Vnthuquan

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 7 tháng 11 năm 2005